

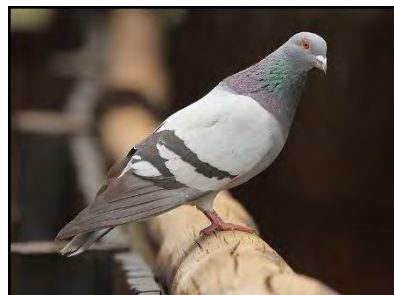
עולת העוף

ואם מן-העוף עלה קרבנו, לה: והקריב מן-התררים, או מן-בני היונה --את-קרבנו. טו והקריבו הפהו, אל-המזבח, ומלק את-ראשו, והקטיר המזבחה; ונמצה דמו, על קיר המזבח. טז והסיר את-מראתו, בנצתה; והשליך אתה אצל המזבח, קדמה--אל-מקום, הדישן. יז ושסע אתו בכנפיו, לא יבדיל, והקטיר אתו הפהו המזבחה, על-העצים אשר על-האש: עלה הוא, אשה ריח ניהח--לה'.

משפחת היוניים



תור



יונה



סימן זיהוי לתור

בצווארו יש סימון



גזור כל קלף הדבק למחברת וכתוב שם כיצד למדנו כל דבר!

נאויקה ככהן באבד

הפרדת הראש מהאוף

נקבות כשרות

בעל חום כשר

הוצאת הלפק עם העור

פירוק האוף והארתו מחובר



פרק ז

תורת האשם

הקדמה: כשם שבתורת החטאת הוספנו דינים על דיני החטאת שלא נאמרו במפורש קודם לכן, אף כאן בקרבן אשם מוסיפים דנים שלא נאמר קודם לכן בדני קרבן אשם.

וזאת תורת האשם: קדש קדשים, הוא. במקום, אשר ישחטו את-העלה, ישחטו, את-האשם; ואת-דמו יזרק על-המזבח, סביב. ואת כל-חלב, יקריב ממנו--את, האליה, ואת-החלב, המכסה את-הקרב. ואת, שתי הכלית, ואת-החלב אשר עליהן, אשר על-הכסלים; ואת-היתרת, על-הכבד, על-הכלית, יסירנה. והקטיר אתם הפהו המזבחה, אשה לה'; אשם, הוא.

כל-זכר בבהנים, יאכלנו; במקום קדוש יאכל, קדש קדשים הוא. פחטאת, פאשם--תורה אחת, להם; הפהו אשר יכפר-בו, לו יהיה. והפהו--המקריב, את-עלת איש:

מדגש צהוב – עבודת הקרבן ואברי ההקרבה

מדגש ירוק – דינים הנוגעים לאכילתו

מדגש תכלת – דין העור

מדגש סגול – דין אכילת מנחות

אתר ידע • תוכן זה מיועד לשימוש חינוכי • כל הזכויות שמורות • ירושלים • תשפ"ב • אתר: www.yedea.org



סיכום דיני שלמי נדר ומנדבה

החייבים: כל מי שהחליט לחייב את עצמו להביא קרבן או שהקדיש קרבן מסויים לבית המקדש.

הקרבן: ניתן להביא את הקרבן מן הבקר או מן הצאן (כפי שהתבאר בפרק ג) בשר הקרבן האוכלים ממנו: שלמים שעושים שלום בעולם שכולם אוכלים ממנו, המזבח, הכהנים והבעלים.

• כהנים אוכלים חזה ושוק.

• מזבח את כל האימורים.

• בעלים וכל מי שירצו (ובלבד שיהיו טהורים) את שאר הקרבן.

זמן אכילתו: את קרבן נדר ונדבה ניתן לאכול במשך יומיים יום ולילה, וביום השלישי בבוקר יש לשרוף את מה שנותר ממנו.

פיגול הקרבן: מחשבה מפגלת את הקרבן ולכן אם חשב המקריב בשעת שחיטתו וכיו"ב שיאכל ממנו ביום שלישי הרי זה פיגול את הקרבן, וטעון שריפה.

דין הנותר: בשר שנשאר מהקרבן לאחר יומיים, אסור באכילה ביום השלישי ויש לשרוף אותו.

דין האוכל פיגול: חייב כרת (אף כשאכלו ביום הראשון או השני)

דין הטמא: אדם שנטמא ע"י מגעו בדבר טמא כגון שנגע במת או בנבלה אסור לו לאכול מהקרבן ואם אכל ממנו חייב כרת.

טומאה בקרבן: אם נגע בקרבן דבר טמא אסור באכילה וטעון שריפה.